

nagaja mi!« Marko se stiska v kot in posluša, potem se pa odreže: »Drdra se!« — »Pa nič!« zarobanti Mija in zapre zemljepis in vzame zgodbe. »Kaj je ubil Abela...« Janez jo je le malo začudeno pogledal, pa je zarobantila: »Osel...« — »Kdo? Kaj?« se je zakrohotal Janez in zbežal, saj bi ga še brcnila. »Pa nič! Potem pa pravite, naj se učim!« treščila je knjigo v kot in spet pograbila čitanko.

»Dolgost življenja našega je kratka... mama, sestra mi je rekla, da je moj svinčnik prekratek...«

»Kaj znancev je zasula že lopata... mama, tati, Marko je Romihovega Cigota z lopato udaril...«

»Odrpta noč in dan so groba vrata;... dajte no mir, kako naj pa znam. Mama, pomisli, Janez pa drvarnice ni zaklenil, čisto gotovo je kdo sani ukradel«. — »Uči se vendar in ne žujljaj!« jo je ozmerjala mama, ona se je pa le namrdnila, to pot ji nič primernega ni padlo na jezik.

»Al' dneva ne pove nobena prat'ka... Tati, ali je prat'ka reč ali stvar. Kakšna pa je?« — Razložil sem ji in se je jezila, zakaj je Prešeren take besede rabil.

»Pred smrtjo ne obvar'je koža gladka... spet me podplati srbe! Ali je kafa tudi za zaguljke. Nak, preveč smrdi!« je momljala zase.

»Od nje nas ne odkup'jo kupi zlata... smrklja Dolančeva pa pravi, da moja birmanska ura ni zlata... no, kaj se pa ona spozna na zlato!« se je zasmejala, Marko je pa zaploskal. »Molči in ne moti me!« se je zadržala...

»Ne odpodi od nas življenja tata... tata, tata...« — »Copata!« je bevsknil Marko, ne da bi bil mislil, kakšno zvezo naj ima ta beseda s tata. »Prav gotovo bom zaprta... Mama, lačna sem!«

»Veselja hrup, ne pevcev pesem sladka... Fuj, takega riža na mleku ne maram. Veš, mama, na Gorenjskem je brez sladkorja. Kar skupaj vleče! Fej!« — je goltala in se jezila, mama je ni slišala...

»Zna biti, da kdor zdaj vesel prepeva... vse bi bilo, če bi naše punce imele posluš. Jagrova Majda se le dere...« In je še drdrala, in se še kregala potem pa se je zleknila po postelji: »Vse znam!« —

In če potem ne zna, se jezi, godrnja, sestre so krive, Marko, Janez, Vida, mama in jaz jo motimo. Bog pomaga in nič ni čudnega, če ne zna!

Gustav Strniša

Križev pajek

Križev pajek prede mreže,
ali res še prede srečo,
ki jo vsak težko doseže,
pravo srečo opotečo?

Tam, kjer siva pajčevina
pajkom da dovolj zavetja,
pač ni sreče domovina,
tam ni cvetja in ne petja!

Saj lenoba in nesnaga
srečo prepodita le,
križev pajek ne pomaga,
če ne delajo roke!